

Ce putem face pentru a proteja carnivorele mari de braconaj?

- Îmbunătățirea aplicării legislației pentru a sancționa în mod corespunzător braconajul, care este considerat o infracțiune.
- Punerea în aplicare a unor măsuri preventive pentru a reduce conflictele dintre oameni și animale sălbatice, care pot duce la braconaj.
- Înăsprirea controalelor vamale pentru a detecta și sancționa traficul de bunuri provenite din specii protejate.
- O mai bună supraveghere a zonelor de vânătoare și a habitatelor forestiere în care sunt prezente carnivorele mari.
- Îmbunătățirea gestionării populațiilor de carnivore mari printr-o mai bună cooperare între țările carpatice.
- Îmbunătățirea comunicării între autorități și alte părți interesate pentru o mai bună prevenire și coordonare a eforturilor de combatere a braconajului.
- Dezvoltarea unui instrument (de exemplu, o aplicație) pentru ca publicul larg să raporteze capcanele găsite pe teren sau cazurile concrete de braconaj.
- Abordarea problemei conflictelor dintre oameni și animale sălbatice într-o manieră holistică - o mai bună punere în aplicare a măsurilor de prevenire, campanii de sensibilizare; în ceea ce privește măsurile de compensare pentru pierderile suferite de fermieri, acestea vor funcționa pe termen lung doar dacă celelalte măsuri sunt puse în aplicare în paralel, altfel vor adresa doar efectele, nu și cauzele conflictelor.

Știați că?

În 2012, primul urs monitorizat de WWF în cadrul unui proiect transfrontalier a fost împușcat mortal pe un fond de vânătoare din județul Maramureș. Ursul era un mascul în vârstă de 6-8 ani, cu o lungime de 2 metri și o greutate de 150 kg. Purtând numărul de cod WWF 11621, acesta urma să ofere informații despre rutele preferate de hrănire, reproducere și deplasare într-o zonă în care astfel de informații lipsesc sau sunt incomplete. Prin urmare, aceste noi date ar fi fost extrem de valoroase pentru formularea și punerea în aplicare a unor măsuri de gestionare adecvate pentru populația de urși din zonă. Deși reprezentanții WWF au informat prompt conducerea fondului de vânătoare cu privire la moartea ursului, aceștia nu au anunțat imediat poliția, chiar dacă are obligația legală de a face acest lucru. WWF și partenerii au furnizat toate informațiile și datele tehnice și științifice pentru a sprijini ancheta, dar lacunele legislative au împiedicat obținerea unor rezultate concrete, iar cazul a rămas, din păcate, nerezolvat.

Pentru mai multe informații:

Alexandra Pușcaș

Manager de proiect

apuscas@wwf.ro

+40 735 552 931

Proiectul este implementat de WWF-România Filiala Maramureș în parteneriat cu Organizația RakhivEcoTour din Ucraina, Parcul Național Aggtelek din Ungaria și SOS BirdLife din Slovacia.

www.huskroua-cbc.eu

Proiectul „Granițe deschise pentru viața sălbatică în Carpați” a început la 1 octombrie 2019 și este finanțat prin Programul de cooperare transfrontalieră Ungaria-Slovacia-România-Ucraina ENI 2014-2020, pentru o perioadă de 34 de luni. Costul total al proiectului este de 1 550 871,83 euro, din care 1 395 784,63 euro reprezintă contribuția Uniunii Europene.

Acest material a fost realizat cu sprijinul financiar al Uniunii Europene. Conținutul său este responsabilitatea exclusivă a WWF-România și nu reflectă neapărat opiniile Uniunii Europene.

Hungary-Slovakia-Romania-Ukraine
ENI Cross-border Cooperation Programme
2014-2020

**PARTNERSHIP
WITHOUT BORDERS**

CARNIVORELE MARI AU UN ROL IMPORTANT ÎN ECOSISTEM

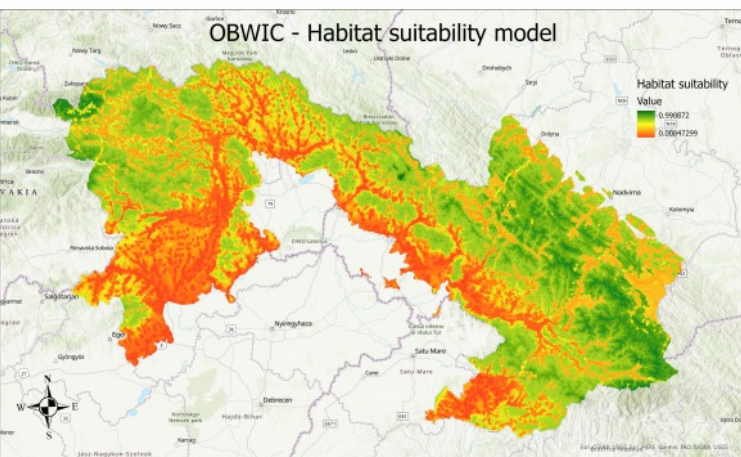
www.openbordersforbears.com

© Matei Plesa - WWF-România

Cofinanțat de Uniunea Europeană

Regiunea Carpatică găzduiește peste o treime din cei aproximativ 12.000 de lupi, 17.000 de urși și 9.500 de râși care trăiesc în Europa, cu excepția Rusiei. Se estimează că aproximativ 8.000 de urși bruni trăiesc în Europa Centrală și de Sud-Est. Aceste mamifere de importanță ecologică critică, strict protejate și semnificative din punct de vedere cultural sunt amenințate nu numai de braconaj, ci și de fragmentarea și micșorarea habitatelor provocate de o planificare și dezvoltare haotică a infrastructurii. Partenerii de proiect din patru țări (Asociația WWF-România Filiala Maramureș, Societatea Ornitologică SOS BirdLife din Slovacia, ONG-ul RachivEcoTour din Ucraina, Administrația Parcului Național Aggtelek din Ungaria) au pornit într-o călătorie dinamică numită „Granițe deschise pentru fauna sălbatică în Carpați” www.openbordersforbears.com pentru a menține și îmbunătăți conectivitatea ecologică între habitate, precum și pentru a menține serviciile ecosistemice în beneficiul comunităților locale, regiunilor și societății în general. Proiectul, finanțat în cadrul Programului de cooperare transfrontalieră Ungaria-Slovacia-România-Ucraina, ENI 2014-2020 (<https://huskroua-cbc.eu/>), vizează îmbunătățirea conectivității în patru țări și sprijinirea gestionării integrate a habitatelor pentru lupi, urși bruni și râși.

Carnivorele mari joacă un rol important în mediul înconjurător. Abia acum începem să aflăm cum aceste specii au un impact pozitiv asupra mediului. De exemplu, urșii joacă un rol deosebit în fertilizarea pădurilor prin faptul că târăsc carcase prin păduri și depozitează excremente pe solul pădurii. Mâncând fructe și nuci, ei împrăștie semințele. Fiecare sămânță este depozitată pe solul pădurii cu puțin „îngrășământ” pentru a o pune în mișcare. Urșii ajută, de asemenea, la curățarea carcaselor de animale moarte și, în calitate de prădători, ajută la menținerea în echilibru a unor populații precum cele de căprioare.

Știați Că?

În Europa, carnivorele mari sunt strict protejate și, prin urmare, nu fac obiectul vânătărilor de trofee. Cu toate acestea, unele țări europene cu un nivel stabil al populațiilor de carnivore mari au pus în aplicare unele sisteme de extracție pentru a preveni conflictele om-animal sălbatic și, de asemenea, daunele provocate animalelor (numai atunci când nu există altă opțiune). Însă acest instrument de gestionare face obiectul unor dezbateri între conservatoriști și vânzători sau chiar o parte a societății civile care consideră ursul ca fiind o amenințare pentru viața lor. Prin urmare, rămân câteva întrebări: pot prădătorii de top să-și regleze populația în mod natural, constrânse fiind de spațiul și resursele disponibile, SAU oamenii ar trebui să intervină în mod activ prin extrageri pentru a limita numărul de urși? Pentru un răspuns, ar trebui efectuate studii suplimentare în mod susținut.

© Matei Plesa - WWF-Romania

BRACONAJUL

Braconajul carnivorelor mari este larg răspândit în întreaga Europă. Metodele variază de la otrăvire până la împușcare, prindere în capcane, capturare sau pur și simplu trecerea peste animale cu mașinile sau snowmobilele. În unele cazuri, este rezultatul acțiunii spontane a unui individ. În alte cazuri, grupuri bine organizate își planifică acțiunile cu atenție.

Braconajul are loc, de obicei, în pădurile îndepărtate sau în munți îndepărtați, departe de așezările umane. Infracțiunea tinde adesea să se întâmple noaptea, când nimeni nu supraveghează.

Utilizarea capcanelor pentru a captura și ucide animale are o istorie îndelungată, dar din 1992, odată cu introducerea Directivei Habitate, aceasta este ilegală în statele membre ale UE. Abordarea europeană a braconajului este foarte clar definită în Directiva Habitate: este interzisă orice modalitate de capturare a speciilor de animale protejate în scopul uciderii acestora. Cu toate acestea, adevărata amploare a braconajului nu este cunoscută și, prin urmare, este dificil de luat decizii pentru a aborda eficient această problemă.

Motivele braconajului sunt foarte diverse, uneori alimentate de greutățile socio-economice; unii urși sunt uciși pentru carne, alții pentru trofee. În unele cazuri, carnivorele mari sunt percepute ca o amenințare pentru oameni sau pentru animale și, prin urmare, sunt ucise ilegal. Uneori, puii sunt ținuți ca animale de companie. Braconajul poate fi combătut prin acțiuni susținute de sensibilizare, împreună cu inițiative de compensare a pierderilor sau de creștere a veniturilor pentru comunitățile locale, de exemplu, dezvoltarea ecoturismului bazat pe observarea faunei sălbatice.

© Tomas Hutik